– А скажи – Модільяні був ідіот? –
допитувалась вона,
коли я вправними, як і піаніста, пальцями
вигравав на засмаглих персах.

– Такий же ідіот, як і всі в цьому світі, –
повчав я, обіймаючи
успокоєні вибухи її сідниць.

– Розумієш, старий, я часто думаю
про незвичайність мистецтва.
Це зайва розкіш.

– Так, мистецтво – то завше надмір, –
відповідав, виціловуючи коліна.

– Але надмір лише й рятує нас від убогості.
Смертним полишається єдине:
бодай маленький надмір –
у вірі,
у звичках,
у смаках,
просто – у примхах.

– Так, моя маленька.
Саме так.
Ти як завжди говориш діло, –
повторював,
клацаючи зубами од пристрасті.

– А коли в нас народиться доня,
ми кластимем їй в узголів'я
тільки троянди, – охриплим
голосом проказувала вона.

– Так. В узголів'я і неодмінно –
троянди, – не своїм голосом
я погоджуюся покірно.

– Яка докучлива муха –
дзижчить і дзижчить.
Убий її, любчику.

1968